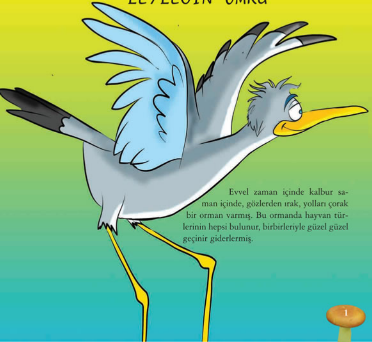
Atasözleriyle Fabllar Serisi-1

LEYLEĞİN ÖMRÜ

içindekiler

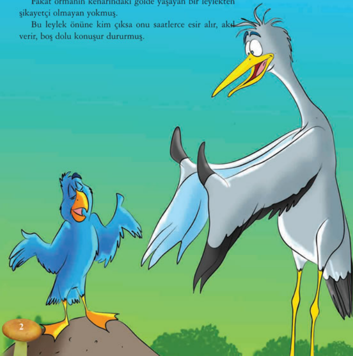
LEYLEĞİN ÖMRÜ

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, gözlerden ırak, yolları çorak bir orman varmış. Bu ormanda hayvan türlerinin hepsi bulunur, birbirleriyle güzel güzel geçinir giderlermiş.

Fakat ormanın kenarındaki gölde yaşayan bir leylekten şikayetçi olmayan yokmuş.

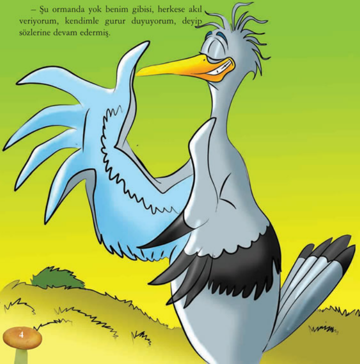
Bu leylek önüne kim çıksa onu saatlerce esir alır, akıl verir, boş dolu konuşur dururmuş.

Artık öyle bir zaman gelmiş ki onu gören hayvanlar yollarını değiştirir olmuş. Çünkü ona bir yakalanan, o gün akşama kadar elinden zor kurtulurmuş. Hâl böyleyken de leylek kendini dev aynasında görür:

– Şu ormanda yok benim gibisi, herkese akıl veriyorum, kendimle gurur duyuyorum, deyip sözlerine devam edermiş.

Ben akıl vermesem bu kadar çalışkan olur mu karınca, yiyecek bile bulamaz evine varınca. Hele şu arılara ne demeli, nasihat etmediğim gün hâllerini bir görmeli.

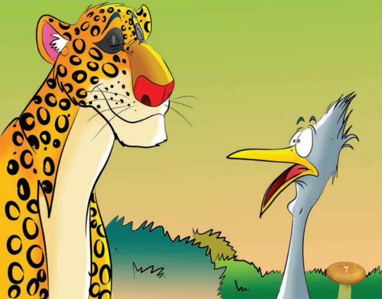
Diğer hayvanlar ise ondan yaka silkiyor ve birbirlerine:

– Bunun hiç işi gücü yok mu, diyorlarmış.
Leylek ise, ne bunları duyuyor ne de huyundan vazgeçiyormuş.

Günlerden bir gün bu durum parsın canına tak etmiş, gidip leylekle konuşmaya karar vermiş. Parsı görür görmez leyleğin gözleri parlamış. O gün parsa akıl vermeyi düşünüyormuş. Vakit geçirmeden söze başlamış:

– Ben de bugün kime akıl versem diyordum. Tam da bu düşünce içinde ormana gidiyordum. Kısmet seninmiş bugün, hadi şansınla öğün.

– Ben almaya değil vermeye geldim öğüdü, senin gibilerin lak lakla geçer ömrü.

Sonra pars daha da ciddileşerek:

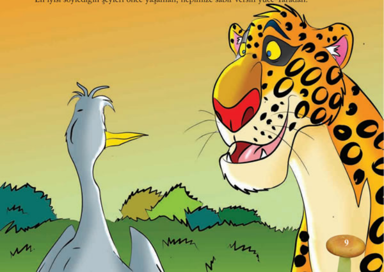
– Bana bak dostum, lafla peynir gemisi yürümez, bize ettiklerini kimse bilemez, demiş.

Çok bozulmuş bu laflara leylek:

– Şu söyleyeceklerim kulağına küpe olsun. Senin gibi dost düşman başına, şaşarım senin gibisinin aklına. Bedava nasihat işte daha ne istiyorsun, inan bana kıymet bilmiyorsun.

Pars almış bu kez sözü:

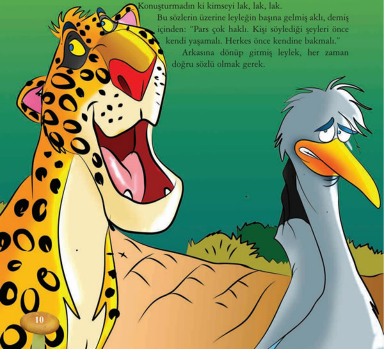
– Bak dostum sözün özü, lafla karın doymaz, böyle devam edersen bizde kafa kalmaz. En iyisi söylediğin şeyleri önce yaşaman, hepimize sabır versin yüce Yaradan.

Kimse demediyse sana bu zamana kadar sen kendine bak! Konuşturmadın ki kimseyi lak, lak, lak.

Bu sözlerin üzerine leyleğin başına gelmiş aklı, demiş içinden: "Pars çok haklı. Kişi söylediği şeyleri önce kendi yaşamalı. Herkes önce kendine bakmalı."

Arkasına dönüp gitmiş leylek, her zaman doğru sözlü olmak gerek.

ÖĞÜDÜ VER ALANA

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde develerin, karıncalar kadar çok olduğu bir devir yaşanmış. O devirde kartallar da en az develer kadar çokmuş. Ne hikmettir bilinmez, her devenin bir kartal arkadaşı varmış.

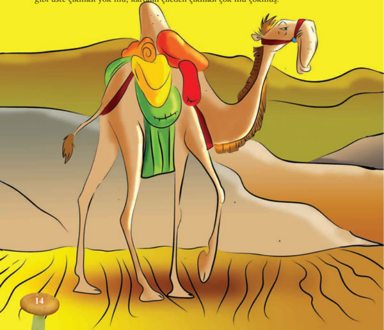

Kartallarla develerin dostluğu dillere destanmış. Bu dostluğun sırrı ise, her arkadaş grubunun birbirini her zaman ikaz etmesi, birbirlerine hata yaptırmamasıymış.

Bu dostluğu daha da güzelleştiren şey kimsenin birbirinin ikazından alınmaması, bilakis yanlış bir iş yapmaktan kendisini çevirdiği için arkadaşına teşekkür etmesiymiş. Ancak nasıl ki bir elin beş parmağı bir değilse, develerin hepsi de aynı değilmiş.

İçlerinde biri varmış ki kartal arkadaşını adeta sabır küpü yapmış. Onun ikazlarına aldırış etmez, sürekli bir bilmişlik ve kendini beğenmişlik taslarmış. Bir de zeytinyağı gibi üste çıkması yok mu, kartalın çileden çıkması çok mu çokmuş?

Gel zaman git zaman, bu deve kendi arkadaşları tarafından da hor hakir görülmeye başlanmış. Dostu olan kartal artık bu duruma dayanamaz olmuş:

– Gel hele söyleyeceklerim var sana, umarım bu kez uyarsın bana. Kaç kere söylediğimi ben bile unuttum, bu zamana kadar yaptıklarını hep yuttum, demiş ve devam etmiş kartal sözlerine:

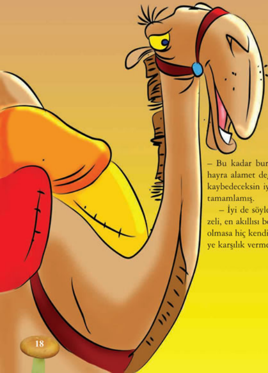
– Bak artık hemcinslerin bile seni hor görüyor, seninse aklın bir karış havada kral gibi yürüyor gidiyorsun.

– Dostum severim ve sayarım seni bilirsin. Bu zamana kadar ne söylediysen tuttum, zehir zemberek laflarını bile yuttum. Yine ne oldu da çevirdin beni yolumdan, bugün ben de kalktım solumdan. Gördüğün gibi ben sağlıklı ve güzelim, takıl bana da birlikte gezelim, diye karşılık vermiş deve.

– Of, of! Nereden senin dostun oldum bilmem ki! Boynun eğri diyeceğim ama neren doğru ki? Kendini beğenme bu kadar, boy diyorsan zürafada da var, diyerek sözlerini sürdürmüş kartal.

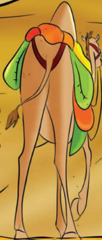

– Bu kadar burnunun dikine gitmen hayra alamet değil, bu gidişle beni de kaybedeceksin iyi bil, diyerek cümleyi tamamlamış.

– İyi de söylesene develerin en güzeli, en akıllısı ben değil miyim? Böyle olmasa hiç kendimi beğenir miyim, diye karşılık vermez mi deve.

– Anladım ki sana laf anlatmak hendek atlatmaktan daha zor, bundan sonra olacakları yaşa da gör. Boşuna dememişler öğüdü ver alana, kulağında kalana. Sana değil de konuşmalı duvara. Dibi görünmeyen bir suya giriyorsun böyle yaparak, hâlâ akılsızlık ediyorsun sözümü tutmayarak, demiş kartal epey de kızarak.

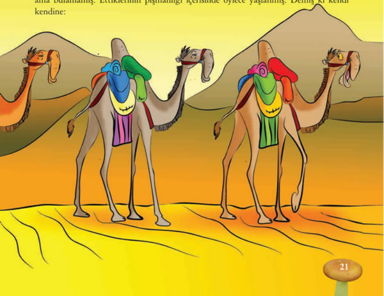

– Neyse bırakalım şimdi bu can sıkıcı lafları, düşünelim yiyeceğimiz yulafları, diyerek ayrılmış deve oradan akıl versin ona Yaradan.

Aradan çok zaman geçmeden kartal da gözükmez olmuş ortalıklarda, deve mağrurane dolaşmış çayırlıklarda. Hangi deveyle karşılaşsa burun kıvırmış kendini beğenerek, yetmiyormuş gibi yaptıklarıyla övünerek.

Günler su gibi akıp geçmiş, bizim deve yemiş yemiş şişmiş. Etrafında selâm verecek kimse kalmamış, sonunun nereye gittiğini anlamış. Sonunda dostu kartalı çok aramış ama bulamamış. Ettiklerinin pişmanlığı içerisinde öylece yaşlanmış. Demiş ki kendi kendine:

"Maalesef ihtiyarlayınca anladım hayatın, arkadaşın kıymetini. Dostun: "Dibi görünmeyen suya dalıyorsun." deme sebebini. Ah, ah! Ne olsa da dönebilsem eski günlere, çok saygı duyardım öğüt verenlere."

